

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการเรียนรู้ และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งเป็นชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก และชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แบบสอบถาม 2 ชุด และแบบสัมภาษณ์ 1 ชุด

1. แบบสอบถามชุดที่ 1 เป็นแบบสอบถามเพื่อประเมินลักษณะการเรียนรู้ภาษา ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 3 ระดับ คือ ไม่เคยปฏิบัติ ปฏิบัติเป็นบางครั้ง และปฏิบัติเสมอ ซึ่งมีทั้งหมด 55 ข้อ

2. แบบสอบถามชุดที่ 2 เป็นแบบสอบถามเพื่อประเมินกลวิธีการเรียนรู้ภาษา ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือปฏิบัติน้อยที่สุด ปฏิบัติน้อย ปฏิบัติปานกลาง ปฏิบัติมาก และปฏิบัติมากที่สุด ซึ่งมีทั้งหมด 50 ข้อ

3. แบบสัมภาษณ์สำหรับชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
ข้อคำถามดังนี้

1. ชื่อ - นามสกุล
2. ท่านมาจากประเทศอะไร
3. ทำไมท่านถึงมาเมืองไทยและเรียนภาษาไทย
4. ท่านชอบเรียนทักษะไหนมากที่สุด ใน 4 ทักษะนี้ คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน หรือการเขียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ในจังหวัดเชียงใหม่ ที่สามารถฟัง อ่าน เขียน และสนทนาภาษาไทยในชีวิตประจำวันได้ โดยไม่แยกเพศ อายุ และระดับการศึกษา ทั้งหมด 100 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง แบ่งเป็นชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก จำนวน 50 คนและชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก จำนวน 50 คน

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. สถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง แยกเป็นชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก จำนวน 50 คน ซึ่งส่วนใหญ่มาจากประเทศจีน รองลงมาคือประเทศเกาหลี ชอบเรียนทักษะการพูดมากที่สุด รองลงมาคือทักษะการฟัง และทักษะการเขียนตามลำดับ ส่วนด้านเหตุผลที่มาเรียนภาษาไทย อันดับแรกคือ ติดตามครอบครัว และชอบเมืองไทย อันดับสอง คืออยากทำงานในประเทศไทย อันดับสาม คืออยากเป็นครูสอนภาษาไทย และสุดท้ายคือ กำลังทำงานในประเทศไทย ส่วนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก จำนวน 50 คน ส่วนใหญ่มาจากประเทศสหรัฐอเมริกา รองลงมาคือประเทศอังกฤษ และประเทศออสเตรเลีย ตามลำดับ ชอบเรียนทักษะการพูดมากที่สุด รองลงมาคือทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ตามลำดับ เหตุผลที่มาเรียนภาษาไทย อันดับแรกคือ ติดตามครอบครัว อันดับสอง คือกำลังทำงานในประเทศไทย และอันดับสาม คือชอบเมืองไทย

2. ลักษณะการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สรุปได้ว่า ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ส่วนใหญ่เป็นผู้ที่ชอบสรุปหาคำตอบด้วยการศึกษากฎเกณฑ์ของภาษาใหม่ รองลงมาคือเป็นผู้ที่มีลักษณะเก็บตัว เินอาย ชอบทำงานตามลำพัง และมีลักษณะการเรียนรู้ที่ชอบแสวงหากฎเกณฑ์ทางภาษาใหม่เท่า ๆ กันกับผู้ที่มีรู้สึกสนุกและผ่อนคลายกับการทำกิจกรรมทางภาษาและภาระงาน และลำดับสุดท้ายคือเป็นผู้ที่ถนัดใช้ตาในการเรียนรู้

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยโดยแยกเป็นชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตกและชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก พบว่า ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก เป็นผู้ที่มีลักษณะเก็บตัว เินอาย และชอบทำงานตามลำพังมากที่สุด รองลงมาคือถนัดใช้ตา ชอบคาดเดากฎเกณฑ์และความหมายของภาษาใหม่ ชอบเรียนรู้ไปตามลำดับขั้นตอน และลำดับสุดท้ายคือเป็นผู้ที่รู้สึกสนุกและผ่อนคลายกับการทำกิจกรรมทางภาษาและภาระงาน ในขณะที่ ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก มีลักษณะการเรียนรู้ในลักษณะที่ชอบเปิดตัว ชอบสังคมมากที่สุด รองลงมาคือ ถนัดใช้ตา และเป็นผู้ที่ชอบแสวงหากฎเกณฑ์ทางภาษาใหม่เท่ากันกับชอบสรุปหาคำตอบด้วยการศึกษากฎเกณฑ์ของภาษาใหม่ และลำดับสุดท้ายเป็นผู้ที่รู้สึกสนุกและผ่อนคลายกับการทำกิจกรรมทางภาษาและภาระงาน

3. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สรุปได้ว่า ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ส่วนใหญ่ นำกลวิธีทางสังคมใช้บ่อยมากมีมากที่สุด รองลงมาคือกลวิธีที่ใช้การเสริมและการทดแทนนำมาใช้บ่อยมากเช่นกัน ส่วนกลวิธีที่นำมาใช้บ่อยคือ กลวิธีที่ใช้อภิปัญญา และนำกลวิธีที่ใช้ความรู้ความเข้าใจมาใช้ในบางครั้งบางคราว ส่วนกลวิธีที่ใช้ความจำนำมาใช้น้อย และลำดับสุดท้ายคือกลวิธีเชิงวิภาพนำมาใช้น้อยมาก

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยโดยแยกเป็นชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตกและชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก พบว่า ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก ส่วนใหญ่นำกลวิธีทางสังคมและกลวิธีที่ใช้การเสริมและทดแทนนำมาใช้บ่อยมาก โดยที่นำกลวิธีที่ใช้ความรู้ความเข้าใจ มาใช้เป็นบางครั้งบางคราว และนำกลวิธีที่ใช้ความจำนำมาใช้น้อย ซึ่งเท่า กันกับกลวิธีที่ใช้อภิปัญญา และลำดับสุดท้ายนำกลวิธีเชิงวิภาพ มาใช้น้อยมาก ในขณะที่ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก นำกลวิธีทางสังคมและกลวิธีที่ใช้แรงเสริมและการทดแทนนำมาใช้บ่อยมากเช่นกัน รองลงมาคือเลือกใช้กลวิธีที่ใช้อภิปัญญานำมาใช้บ่อย ส่วนกลวิธีที่ใช้ความรู้ความเข้าใจจะเลือกใช้เป็นบางครั้งบางคราว และนำกลวิธีที่ใช้ความจำนำมาใช้น้อย และสุดท้ายคือกลวิธีเชิงวิภาพนำมาใช้น้อยมาก

กล่าวโดยสรุป จากผลการวิจัยเรื่องลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ มีลักษณะการเรียนรู้ที่ต่างกันอย่างชัดเจนคือ ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก เป็นผู้ที่มีลักษณะการเรียนรู้ที่ชอบเก็บตัว เงินอายุ และชอบทำงานตามลำพังมากที่สุด ส่วนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก มีลักษณะการเรียนรู้ในลักษณะที่ชอบเปิดตัว ชอบสังคมมากที่สุด แต่มีกลวิธีในการเรียนรู้ที่เหมือนกัน คือ นำกลวิธีทางสังคมและกลวิธีการเสริมและการทดแทนมาใช้ในการเรียนบ่อยมาก

สมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้คือ ผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก กับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก มีลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไทยต่างกัน ดังนั้นผลการวิจัยจึงสอดคล้องกับสมมติฐานในเรื่องของลักษณะรู้ เพราะผลการวิจัยปรากฏว่าผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก มีลักษณะการเรียนรู้ต่างกับกับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก

แต่ไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานในส่วนของการเรียนรู้ เพราะว่าผลการวิจัยที่ปรากฏ คือ ผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก มีกลวิธีการเรียนรู้ไม่ต่างกันกับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายดังนี้

1. จากการสัมภาษณ์ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศชอบทักษะการพูดมากที่สุด ทั้งชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ที่เป็นชาวตะวันออกและชาวตะวันตก ซึ่งในการสัมภาษณ์นั้น เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่ให้กลุ่มตัวอย่างรู้ว่าผู้วิจัยกำลังสัมภาษณ์ เพราะผู้วิจัยต้องการข้อมูลที่เป็นจริงมากที่สุด จึงใช้วิธีการพูดคุยแบบเป็นกันเอง แทนการสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการ ผลที่ออกมาจึงเป็นผลการสัมภาษณ์ที่เป็นข้อมูลจริง ๆ โดยเลือกสัมภาษณ์ และใช้แบบสอบถามกับผู้เรียนที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่เท่านั้น เพราะว่าถ้าสัมภาษณ์และใช้แบบสอบถามกับผู้เรียนในวัยเด็ก อาจจะได้ข้อมูลที่ไม่ค่อยตรงกับความเป็นจริง เพราะว่าผู้เรียนในวัยเด็กยังไม่ทราบถึงความต้องการที่แท้จริงของตัวเอง และไม่สามารถจำสิ่งที่เคยเรียนรู้มาแล้วได้ ไม่สามารถที่จะเปรียบเทียบ หรือให้เหตุผลโดยใช้หลักความคล้ายคลึงได้ดีเท่ากับวัยผู้ใหญ่ ซึ่งจรัลพรคำตัน (2537, หน้า 157) ได้กล่าวไว้ในหนังสือ จิตวิทยาพัฒนาว่า “ประสิทธิภาพของสมองในวัยผู้ใหญ่จะพัฒนาเต็มที่ คุณภาพของการเรียน การศึกษาดีกว่าวัยเด็ก ประสิทธิภาพของสมองเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการที่จะเรียนรู้ และการปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ใหม่ ๆ ซึ่งจะเจริญเติบโตเต็มที่เมื่ออายุประมาณ 20 ปี ตัวอย่างประสิทธิภาพทางสมอง ก็เช่นสามารถเปรียบเทียบได้ สามารถให้เหตุผลโดยใช้หลักความคล้ายคลึงได้ มีจินตนาการสร้างสรรค์ จำสิ่งที่เคยเรียนรู้มาแล้วได้” ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ เชียร วิวิธสิริ (2534, หน้า 135) ที่กล่าวว่า “ผู้ใหญ่จะมีความเข้าใจตนเองและมีการตัดสินใจดีกว่าเด็ก ทั้งยังมีความรับผิดชอบในการกระทำสิ่งต่าง ๆ สูงกว่าเด็ก” ซึ่งผลการสัมภาษณ์พบว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างชอบมากที่สุด อาจจะเป็นเพราะว่า ทักษะการพูดเป็นที่ยากที่สุด และสามารถฝึกได้ด้วยตนเอง โดยการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เลย ประกอบกับผลการสัมภาษณ์ในส่วนของคุณผลที่มาจากประเทศไทยและเรียนภาษาไทยของชาวต่างประเทศกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่าชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งชาวต่างประเทศ

ที่เป็นชาวตะวันออกและชาวตะวันตก ติดตามครอบครัวมาอยู่ประเทศไทยมากที่สุด จึงทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวันและเป็นทักษะที่ชาวต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างชอบมากที่สุด

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่าชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ไม่ชอบทักษะการอ่าน โดยเฉพาะชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออกเพราะทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ยากและไกลตัวผู้เรียนเกินไป ประกอบกับทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ไม่ค่อยมีความจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวันมาก เท่ากับทักษะอื่น ๆ แต่ผลการวิจัยเรื่องลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัส พบว่า ผู้เรียนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 2 กลุ่ม มีลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัส ที่เน้นใช้ตาในการเรียนรู้มากที่สุด เพราะการเรียนรู้โดยการใช้ตาเป็นการเรียนรู้โดยตรง ที่ช่วยให้สามารถจดจำบทเรียนได้ง่ายที่สุด โดยที่ไม่ต้องผ่านการจดบันทึก หรือการจินตนาการภาพใด ๆ แต่ผลการวิจัยที่ออกมาขัดแย้งกับผลการสัมภาษณ์ที่กล่าวมาข้างต้น เพราะผลการสัมภาษณ์ พบว่าชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ไม่ชอบทักษะการอ่าน ดังนั้นแสดงว่า ลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัส โดยการใช้ตา ในความเข้าใจของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ การใช้ตาในการดูสื่อการสอนต่าง ๆ เช่น รูปภาพ บัตรคำ แผนที่ หรือสื่อวีดิทัศน์ต่าง ๆ ไม่ใช่การใช้ตาเพื่อการอ่าน ดังนั้นในการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ ครูจึงต้องช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความถนัดเฉพาะตัวอย่างเต็มที่ โดยการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ตาในการมองภาพ ดูสื่อวีดิทัศน์ต่าง ๆ หรือเชื่อมโยงสิ่งที่เห็นให้เข้ากับบทเรียนและต้องสอดแทรกให้นักเรียนใช้ตาในการอ่านหนังสือ หรือสื่อต่าง ๆ ด้วย

2. จากการวิจัยเกี่ยวกับลักษณะการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยแยกเป็นชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตกและชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก พบว่า ชาวต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก เป็นผู้ที่มิถิลักษณะเก็บตัว เชนอายุ และชอบทำงานตามลำพังมากที่สุด แต่ชาวต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก มีลักษณะเปิดตัว ชอบสังคมมากที่สุด เพราะว่าชาวต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทย

ในฐานะภาษาต่างประเทศทั้ง 2 กลุ่ม มีค่านิยมทางวัฒนธรรม หรือ ลักษณะประจำชาติที่ต่างกัน ซึ่งสุริสา กองแก้ว (2544, หน้า 70) กล่าวว่า “ลักษณะประจำชาติ หมายถึง ระบบบุคลิกภาพซึ่งมีอยู่ในสมาชิกส่วนใหญ่ในสังคม บุคลิกภาพนี้ได้ก่อตัวขึ้นมาตั้งแต่เยาว์วัย อันเป็นผลจากประสบการณ์ หรือการอบรมบ่มนิสัยคล้าย ๆ กัน บุคลิกภาพนี้รวมทั้งค่านิยม ทศนคติ และความนึกคิด ซึ่งแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมต่าง ๆ ซึ่งถือว่าเป็น “เอกลักษณ์” หรือลักษณะที่เด่นพิเศษที่ทำให้ นานาชาติแตกต่างกันนั่นเอง” ด้วยเหตุผลนี้จึงทำให้ลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพของผู้เรียนที่มีต่อผู้อื่นของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัย Kao, Henry SR., Sinha, Durgauagd and Ng Sek Hong (1995, หน้า 142) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมของคนเอเชีย กับคนตะวันตกและจัดอันดับระดับค่านิยมไว้ ปรากฏว่าชาวเอเชียหรือชาวตะวันออกมีค่านิยมในเรื่องของความสามารถการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมอยู่ในอันดับที่เจ็ด จึงทำให้ชาวเอเชียหรือชาวตะวันออก เป็นผู้ที่มึลักษณะเก็บตัว เงินอาย และชอบทำงานตามลำพัง ไม่ชอบเข้าสังคม ในขณะที่ชาวตะวันตก มีค่านิยมในเรื่องของความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมอยู่ในอันดับที่สองจึง มีลักษณะเปิดตัว ชอบสังคม

ลักษณะการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตกนั้น เป็นลักษณะการเรียนรู้ที่ดีต่อการเรียนภาษาเป็นอย่างมาก เพราะลักษณะของผู้เรียนภาษาที่ดีต้องมีความสามารถที่จะปรับตัวให้เข้ากับสภาพการเรียนการสอน มีความกล้าและพร้อมที่จะลองผิดลองถูก สามารถทำงานเป็นกลุ่มได้เป็นอย่างดี โดยปราศจากความกังวล หรือความขลาดอาย เพราะผู้เรียนภาษาที่มีความขลาดอายจะมีอุปสรรคในการเรียน เพราะขาดลักษณะที่จะกล้าลองผิดลองถูก ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนภาษา ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคลิกภาพของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสื่อสาร ผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพ ร่าเริง เปิดเผย มักประสบความสำเร็จในเรียน เพราะมีโอกาสฝึกภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน ดังนั้น ผู้สอนควรคำนึงถึงลักษณะของผู้เรียนด้วย ถ้าผู้เรียนที่มีลักษณะเปิดตัว ชอบสังคมครูก็สามารถจัดกิจกรรมทางภาษาที่สามารถตอบสนองต่อบุคลิกภาพนี้ด้วยกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นร่วมกันกับเพื่อน การระดมความคิด การทำกิจกรรมกลุ่ม หรือกิจกรรมคู่เป็นต้น ส่วนผู้เรียนที่มีลักษณะ เก็บตัว เงินอาย ชอบทำงานตามลำพัง ผู้เรียนแบบนี้ชอบความเป็นอิสระ ชอบเรียนด้วยตัวเอง ประเมินตัวเอง การจัดกิจกรรมให้ทำจึงต้องเป็นกิจกรรมที่เป็นรายบุคคล

ผลการวิจัยในเรื่องของลักษณะการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะสัมพันธภาพของผู้เรียนที่มีต่อผู้อื่นนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ S. E. Volet, P.D. Renshaw and K. Tietzel (1994) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาวิธีการเรียนของนักศึกษาที่มีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชาวเอเชียตะวันออกเฉียงใต้มีวิธีการเรียนแบบผิวเผิน และนักศึกษาชาวออสเตรเลียมีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก ซึ่งวิธีการเรียนแบบผิวเผินนี้ เป็นวิธีการเรียนที่ ผู้เรียนไม่ชอบการทำกิจกรรมกลุ่ม ชอบทำงานตามลำพัง ขี้อาย ไม่ชอบวิธีการเรียนที่ต้องการแสดงบทบาทสมมุติ หรือการนำเสนอหน้าชั้นเรียน ไม่ชอบแสดงความคิดเห็น ซึ่งตรงกับลักษณะการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก ส่วน ลักษณะการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตกนั้น มีลักษณะที่ชอบเปิดตัว ชอบสังคมมากที่สุด ซึ่งตรงกับนักศึกษาชาวออสเตรเลียที่มีวิธีการเรียนแบบรู้ลึก คือผู้เรียนจะเรียนเพราะมีความชอบและสนใจในบทเรียน รู้สึกว่างานและบทเรียนนั้นท้าทายความสามารถ ตลอดจนต้องการพัฒนาความสามารถ และทำงานหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ ให้มีความสมบูรณ์และมีคุณภาพมากที่สุด ชอบที่จะทำงานเป็นกลุ่ม เป็นคนที่กล้าออกชอบการเรียนที่มีการแสดงบทบาทสมมุติ ชอบการอภิปรายกันในกลุ่ม กล้าที่จะนำเสนองานหน้าชั้นเรียน มีความสุขที่ได้แสดงความคิดเห็นภายในกลุ่ม นอกจากนี้ผู้เรียนยังคิดวิเคราะห์ หาเหตุผลตั้งคำถามผู้สอนเมื่อไม่เข้าใจ

3. จากการวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ของชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ โดยแยกเป็นชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตกและชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก พบว่า ชาวต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันออก ส่วนใหญ่นำกลวิธีทางสังคมและกลวิธีที่ใช้การเสริมและการทดแทนมาใช้บ่อยมาก ในขณะที่ ชาวต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นชาวตะวันตก ก็นำกลวิธีทางสังคมและกลวิธีที่ใช้แรงเสริมและการทดแทนมาใช้บ่อยมากเช่นกัน สาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มเลือกใช้กลวิธีทางสังคม ซึ่งเป็นกลวิธีการเรียนรู้ทางอ้อม คือเป็นกลวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนเพื่อให้เกิดเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่ง Rebecca L. Oxford (1990, หน้า 14-22) กล่าวว่าผู้ที่มีกลวิธีการเรียนแบบกลวิธีทางสังคม เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เมื่อต้องปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นในสังคม เพื่อช่วยให้การปฏิสัมพันธ์นั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น ประกอบด้วยกลวิธีสำคัญ 3 กลวิธี ดังนี้ กลวิธีการถามคำถาม ได้แก่การถามเพื่อความกระจ่าง

และการถามเพื่อการแก้ไข กลวิธีการทำงานร่วมกับผู้อื่น ได้แก่ การทำงานร่วมกับเพื่อนเพื่อให้ได้รับข้อมูลป้อนกลับและ กลวิธีการเห็นใจผู้อื่น ได้แก่ การพัฒนาความเข้าใจด้านวัฒนธรรม และการคำนึงถึงความคิดและความรู้สึกของผู้อื่นซึ่งถ้าผู้เรียนสามารถปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้วก็จะทำให้การเรียนประสบความสำเร็จได้ กลวิธีทางสังคมนี้ก็สอดคล้องกับ ลักษณะการเรียนรู้ที่กลุ่มตัวอย่างนำมาใช้ในการเรียน โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาวตะวันตก ที่มีลักษณะการเรียนรู้แบบเปิดตัว ชอบสังคม ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นชาวตะวันออกก็มีลักษณะการเรียนรู้แบบเก็บตัว เินอาย และชอบทำงานตามลำพัง ไม่ชอบเข้าสังคม แต่ก็เลือกที่จะนำกลวิธีทางสังคมมาใช้ ก็สามารถที่จะช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้นได้ ดังที่

ส่วนกลวิธีที่ใช้การเสริมและการทดแทน ซึ่งเป็นกลวิธีการเรียนโดยตรง คือ เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับภาษาเป้าหมายที่ผู้เรียนเรียน ซึ่งชาวต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม นำมาใช้ควบคู่กับกลวิธีทางสังคมซึ่งเป็นกลวิธีการเรียนรู้ทางอ้อม ก็เพราะว่า กลวิธีที่ใช้เสริมและการทดแทน เป็นกลวิธีที่ดี ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนมากขึ้น เมื่อมีความรู้ที่เกิดขึ้นใหม่ หรือเมื่อเรียนภาษาใหม่ที่ไม่ใช่ภาษาแม่ ซึ่ง Rebecca L. Oxford (1990, หน้า 14-22) กล่าวว่ากลวิธีที่ใช้การเสริมและการทดแทนนี้ เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เมื่อมีความรู้ขึ้นใหม่ ซึ่งประกอบด้วย กลวิธีย่อย 2 กลวิธี ดังนี้ คือ กลวิธีการเดาอย่างฉลาด เป็นกลวิธีสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจในสิ่งที่เรียน โดยใช้การเดาอย่างมีหลักการโดยใช้เครื่องชี้แนะทางด้านภาษา และเครื่องชี้แนะอื่น ๆ เช่น บริบท สถานการณ์ และโครงสร้างของข้อความและ กลวิธีการเอาชนะข้อจำกัดในด้านการพูดและการเขียน เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสนทนา หรือเขียนได้ดีขึ้น เช่น การเปลี่ยนแปลงไปใช้ภาษาแม่ การขอความช่วยเหลือ การใช้ท่าทางแทนการพูด การหลีกเลี่ยงการสื่อสารในบางส่วนหรือทั้งหมด การเลือกหัวข้อ การปรับสารให้ง่ายขึ้นและการหาคำอื่นมาแทน ซึ่งถ้าผู้เรียนนำกลวิธีนี้มาใช้ในการเรียนภาษาที่สองก็จะทำให้การเรียนประสบความสำเร็จมากขึ้น ดังที่ Dansereau (1985) และ McComb (1988) (อ้างใน Oxford, 1992/1993) ได้ศึกษาเรื่องกลวิธีการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน พบว่าจำนวนหนึ่งของผู้เรียนที่มักประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ มักนำกลวิธีทางสังคมมาช่วยในการเรียนของตนเองเมื่อต้องการร่วมมือกับผู้อื่น และเมื่อต้องการขอคำอธิบายหรือขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นเป็นต้น

และผลการวิจัยยังพบว่า ชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งสองกลุ่มก็เลือกที่จะนำกลวิธีเชิงวิภาพมาใช้น้อยมากเหมือนกัน ซึ่ง Rebecca L. Oxford (1990, หน้า 14-22) ได้อธิบายว่า กลวิธีเชิงวิภาพ หรือกลวิธีจิตพิสัย เป็นกลวิธีที่ผู้เรียน

ใช้ เพื่อควบคุมอารมณ์และความรู้สึก เพื่อให้ส่งเสริมการเรียนรู้ ประกอบด้วยกลวิธีสำคัญ 3 กลวิธี คือ กลวิธีการลดความวิตกกังวล กลวิธีนี้จะช่วยลดความเครียด ความกังวลในการเรียน โดยใช้วิธีการผ่อนคลายกล้ามเนื้อ การหายใจลึก ๆ การทำสมาธิ การฟังเพลง หรือการหัวเราะ กลวิธีการให้กำลังใจตนเอง เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนใช้เมื่อรู้สึกท้อถอยในการเรียน ได้แก่ การพูดในทางบวก การเสี่ยงอย่างฉลาด และการให้รางวัลตนเอง และกลวิธีการดูแลอารมณ์ตัวเอง เป็นกลวิธีที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมความรู้สึกของผู้เรียน ไม่ให้เกิดความรู้สึกที่ส่งผลทางลบต่อการเรียนรู้ภาษา เช่น การฟังสัญญาณจากร่างกายตนเอง การใช้แบบตรวจสอบความรู้สึกการเขียนบันทึกประจำวันเกี่ยวกับความรู้สึก และการสนทนากับผู้อื่นถึงความรู้สึกของตนเอง ซึ่งจะเห็นได้ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มเลือกที่จะนำกลวิธีเชิงวิภาพมาใช้น้อยมากเหมือนกัน เพราะว่ากลวิธีเชิงวิภาพเป็นกลวิธีทางอ้อมที่ไม่มีผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ภาษาไทย เป็นกลวิธีที่ไม่เห็นเป็นรูปธรรม และไกลตัวผู้เรียนจนเกินไป จนทำให้ผู้เรียนไม่เห็นความสำคัญ หรือไม่ทราบว่าจะใช้กลวิธีเชิงวิภาพนี้ตอนไหน และใช้อย่างไร หรือบางครั้งผู้เรียนได้ใช้กลวิธีเชิงวิภาพไปแล้ว โดยที่ผู้เรียนไม่รู้ตัว

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าว ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

1.1 ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงคุณลักษณะเฉพาะตัวของผู้เรียนแต่ละคน และควรช่วยผู้เรียนให้รู้จักพัฒนาตนเองจนกระทั่งมีลักษณะการเรียนรู้ที่หลากหลายและพร้อมที่จะเผชิญกับกิจกรรมทุกรูปแบบได้ เช่น

ในกรณีที่ผู้เรียนนัดใช้ตาในการเรียนรู้ครูผู้สอนต้องช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนใช้ความถนัดเฉพาะตัว อย่างเต็มที่ โดยการจัดกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ตาในการมองภาพ ดูสื่อ วัตถุต่าง ๆ หรือเชื่อมโยงสิ่งที่เห็นให้เข้ากับบทเรียนและต้องสอดแทรกให้นักเรียนใช้ตาในการอ่านหนังสือ หรือสื่อต่าง ๆ ด้วย

ในกรณีที่ผู้เรียนมีลักษณะเปิดตัว ชอบสังคมครูก็ควรจัดกิจกรรมทางภาษาที่สามารถตอบสนองต่อบุคลิกภาพนี้ด้วยกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นร่วมกับเพื่อน การระดมความคิด การทำกิจกรรมกลุ่ม หรือกิจกรรมคู่เป็นต้น ส่วนผู้เรียนที่มีลักษณะเก็บตัว เินอาย ชอบทำงานตามลำพัง ผู้เรียนแบบนี้ชอบความเป็นอิสระ ชอบเรียนด้วยตัวเอง ประเมินตัวเอง การจัดกิจกรรมให้ทำจึงต้องเป็นกิจกรรมที่เป็นรายบุคคล

ในกรณีที่ผู้เรียนชอบเรียนรู้ตามขั้นตอน ครูควรหลีกเลี่ยงการเรียนการสอนที่ข้ามขั้นตอนโดยฉับพลัน เพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความกังวลและตามบทเรียนไม่ทัน ทั้งอาจก่อให้เกิดความไม่เข้าใจและความเบื่อหน่ายในการเรียนภาษาอีกด้วย การเรียนการสอนที่สอดคล้องกับผู้เรียนประเภทนี้คือ การฝึกให้ผู้เรียนได้เชื่อมโยงความคิดไว้ด้วยกัน การฝึกให้ผู้เรียนใช้แผนภาพความหมาย (Semantic mapping) การทบทวนบทเรียนเก่าก่อนเริ่มบทเรียนใหม่

ในกรณีที่ผู้เรียนมีความละเอียดรอบคอบในการริเริ่มภาระงาน ผู้เรียนประเภทนี้มักต้องการคำอธิบายเกี่ยวกับภาระงานนั้นอย่างถี่ถ้วน ฉะนั้นในการมอบหมายภาระงาน ครูควรเป็นผู้ให้คำอธิบายถึงภาระงานนั้น พร้อมยกตัวอย่างประกอบ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความกระจ่างและไม่สับสนในการปฏิบัติภาระงาน

ในกรณีที่ผู้เรียนชอบคาดเดากฎเกณฑ์ของภาษาใหม่ ครูควรจัดกิจกรรมที่มีหลากหลายรูปแบบ และไม่ควรบอกคำตอบและสรุปกฎไวยากรณ์ใด ๆ ให้ผู้เรียนตั้งแต่เริ่มแรก ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสรู้จักใช้ความคิดในการคาดเดากฎไวยากรณ์และคำตอบในภาษาใหม่ได้

1.2 ครูผู้สอนไม่ควรตามใจผู้เรียนโดยดำเนินการสอนแต่เพียงลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีที่ผู้เรียนชอบเท่านั้น แต่ครูควรสนับสนุนและช่วยเหลือผู้เรียนให้สามารถนำการเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่อยู่นอกเหนือลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ที่ตนถนัดมาใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น ในกรณีที่พบว่าผู้เรียนถนัดใช้หูในการเรียนรู้และมีลักษณะเก็บตัว เงินอายุ ชอบทำงานตามลำพัง ในกรณีเช่นนี้ครูควรจัดกิจกรรมการสอนที่ตอบสนองต่อคุณลักษณะตัวของผู้เรียนในระยะเริ่มต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้สึกว่าได้เรียนในสิ่งที่ตนถนัด อันจะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน หลังจากนั้นครูผู้สอนควรเสนอและฝึกให้ผู้เรียนรู้จักลักษณะการเรียนรู้อื่นนอกเหนือจากที่ตนถนัด เช่น นอกจากทำกิจกรรมที่ใช้หูแล้ว ผู้เรียนควรได้รับการฝึกการใช้ตาและมือเพิ่มขึ้นด้วย และควรฝึกให้ผู้เรียนทำงานร่วมกับผู้อื่น โดยการจัดกิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมคู่ เป็นต้น

1.3 ครูผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการช่วยผู้เรียนของตนให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาได้ โดยการนำกลวิธีการเรียนรู้ทั้ง 6 กลวิธี มาฝึกให้ผู้เรียนใช้จนเกิดความชำนาญ และการฝึกการเรียนรู้ในห้องเรียนที่มีประสิทธิภาพนั้น ควรกระทำอย่างเปิดเผย คือ ผู้เรียนควรได้รับการบอกกล่าว ถึงกลวิธีที่ตนกำลังใช้ในการเรียนรู้ หรือลักษณะการเรียนรู้ที่ตนมีอยู่ รวมทั้งครูผู้สอนควรแนะนำกลวิธีใหม่ ๆ แก่ผู้เรียน และการนำไปใช้แต่ละสถานการณ์ด้วย

1.4 ครูผู้สอนควรตระหนักอยู่เสมอว่า ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ต่าง ๆ นั้น ไม่มีลักษณะใดที่ดีเลยไปกว่ากัน และผู้เรียนที่มีลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้แบบใดแบบหนึ่งอย่างเด่นชัด ก็ไม่เสียเปรียบผู้เรียนอื่นแต่ประการใด อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนที่สามารถเรียนรู้ภาษาได้ดีคือผู้เรียนที่สามารถปรับลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของตนเองให้สอดคล้องกับกลวิธีการสอนของครูได้ด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้จัดทำหลักสูตรและแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

2.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า ผู้เรียนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีลักษณะการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ต่อการใช้ประสาทสัมผัสที่แสดงว่าผู้เรียนถนัดใช้ตาในการเรียนรู้ ดังนั้น ผู้จัดทำหลักสูตรและแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ ควรปรับปรุงหลักสูตรให้มีลักษณะรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้ รวมทั้งแบบเรียนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ตาในการเรียนรู้น่าขึ้น เช่น ควรมี วิชิตีและวิดิทัศน์ต่าง ๆ ใช้ประกอบกับแบบเรียน หรือใช้สื่อการเรียนการสอนที่เป็นของจริง สามารถมองเห็นและจับต้องได้ และไม่ควรละเลยในเรื่องของการอ่าน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการใช้ตาในการเรียนรู้อีกเช่นกัน ควรมีจุดประสงค์ในการอ่านที่หลากหลายรูปแบบ ไม่จำเพาะเจาะจงเฉพาะการอ่านในแบบเรียนเท่านั้น ควรเน้นการอ่านในชีวิตประจำวัน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถอ่านสื่อต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวของผู้เรียนได้ เช่น ป้ายประกาศ คำสั่ง หรือ คำแนะนำต่าง ๆ

2.2 ก่อนจัดทำหลักสูตรควรมีการศึกษาวิจัยลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนก่อน เพื่อจะได้จัดทำแบบเรียนและทำสื่อการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความต้องการของคนส่วนมากในชั้นเรียน และทำสื่อซ่อมเสริมสำหรับคนที่มีความรู้และกลวิธีการเรียนรู้ที่ต่างจากคนส่วนมากในชั้นเรียน

2.3 ในการจัดทำหลักสูตร ควรบรรจุเนื้อหาที่เป็นเรื่องที่ผู้เรียนคุ้นเคย และใกล้ตัวผู้เรียน เน้นให้ผู้เรียนสามารถใช้ประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน เพื่อเร้าให้ผู้เรียนมีความสนใจการเรียน ซึ่งจะเป็แรงจูงใจภายในที่จะนำไปสู่การเรียนที่มีคุณภาพ

2.4 ควรแทรกกิจกรรมต่าง ๆ ในหนังสือแบบเรียนให้มีความหลากหลาย เช่น ให้ทำงานเป็นกลุ่มหรือ เดี่ยว เพื่อที่จะฝึกให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดวิเคราะห์ ร่วมอภิปรายกับผู้อื่น ตลอดจนฝึกการเรียนรู้ด้วยตนเอง และฝึกวิธีแก้ปัญหา และเพลิดเพลินกับการเรียนโดยทำกิจกรรม

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการเรียนวิชาภาษาไทยของชาวต่างประเทศกับวิธีการสอนและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอน

3.2 ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่า ครูผู้สอนได้จัดการเรียนการสอนเพื่อฝึกผู้เรียนให้รู้จักนำลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีในการเรียนรู้ไปใช้ได้อย่างไร เพื่อที่จะได้นำผลการวิจัยมาปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3.3 ควรทำการวิจัยว่า ลักษณะการเรียนรู้และกลวิธีการเรียนรู้แบบใดที่มีความสอดคล้องและช่วยส่งเสริมซึ่งกันและกัน อันจะมีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน

3.4 ควรมีการทำวิจัยในทำนองเดียวกัน โดยเพิ่มวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในรูปแบบอื่น ๆ เช่น สังเกตพฤติกรรมในการใช้กลวิธีในการเรียนรู้ของผู้เรียนในชั้นเรียน นอกจากนี้ควรมีการนำแบบทดสอบความถนัดมาให้กับผู้เรียน เพื่อตรวจสอบกลับว่าคำตอบหรือข้อมูลที่ผู้เรียนให้มามีความเที่ยงตรงมากน้อยเพียงใด